

ilede Striker, med Bevisthed forud om, at de Tab, de derved paaføre sig, mere eller mindre ville blive dækkede af Staten, ville Arbejdsgiverne paa den anden Side være stillede saa værgeløse, at Kapitalerne ville flygte, hvor de ere saa prisgiene. Det Princip kunne vi altsaa ikke gaa ind paa. Hvad vilde ogsaa i Virkeligheden den Million kunne nytte til Hjælp for Arbejdsløsheden, det vilde blive en aldeles forsvindende Hjælp i Forhold til Offrets virkelige Størrelse, og skulde Bevillingen være af den Størrelse, at den virkelig kunde afhjælpe Arbejdsløsheden og Nøden, vilde det jo blive en fuldstændig Udølgelse af vor gunstige Finantsstilstand. Det er en Vel at komme ind paa, hvor Strømmen vil vøge saa uendelig hurtig, at vi ikke kunne se, hvilken ødelæggende Indflydelse det vil have paa vort Folk. Altsaa det kunne vi ikke gaa ind paa, og med hvilken Berettigelse kunne vi, som ere Repræsentanter for de andre Befolkningsdele, der ingen som helst Interesse have for disse Striker eller de deraf fremkommende Forstyrrelser i Arbejdsforholdene, af Statsformuen, som de ere Medeiere af, bortskjanke Millioner for at tilfredsstille saadanne ubillige Fordringer? Som jeg bemærkede sidst er dette en Fordring, som de forud maatte vide ikke kunde blive honoreret. Landsktinget har allerede gjentagne Gange taget sit bestemte Standpunkt over for denne Fordring, saa at man ikke kan være i Tvivl om, hvor det staar, og Regeringens Standpunkt til Sagen kjende vi ogsaa. Altsaa Forslaget om Millionerue er virkelig et Forslag, som forud maa vides at være dødfødt. Det kan der ikke være Tvivl om. Vil man have Hjælp til Arbejderne, saa er den fornuftige Maade at hjælpe de Arbejdsløse paa at give dem Arbejde. Det er det, den hæderlige Del af Arbejderbefolkningen vil. Den Adresse, som jeg har havt den Ære at overbringe Thingets ærede Formand fra 550 Arbejdere i Horsens, har ganske vist ikke meget at betyde med Hensyn til Understrifternes Mængde, men som en Røst fra de Arbejdere, der ville tjene deres Brød ved Arbejde og ikke ville have Almisse af Staten har den Betydning.

Buff: Det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Thisted (Sagd), som sidst havde Ordet, taler — ja, jeg tør vel næppe bruge Udtrykket — hen i Veir og Vind, naar han stadig taler om Striken som en Grund, hvorfor vi ikke skulle gaa den Vel, som er foreslaaet af Flertallet i Folkethinget. Det, der har fremkaldt den Arbejdsløshed og den Nød, som der fra alle Sider paa-
staas er til Stede i Diebliffet, er ikke frem-

kommen paa Grund af Strike fra Arbejder-
nes Side, men den var, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) udviklede, fremkaldt af Mestrene, Fabrikkerne, som udelukkede Arbejderne, fordi der ikke kunde opnaas nogen Overenskomst mellem Arbejderne og Fabrikkerne. Derfor siger jeg — ja, jeg tør vel næppe i denne Forsamling bruge det Udtryk — at naar det ærede Medlem bygger hele sit Foredrag paa Forudsætningen om Striker, taler han hen i Veir og Vind; det er ikke det, der foreligger. Hvad der nu har givet mig Anledning til at bede om Ordet for en kort Bemærkning er hans Adresse fra Horsens. Det skulde det ærede Medlem have talt sagte om. (Sagd: Maa jeg bede om Ordet.) Det ærede Medlem har vel set, thi det er kommen offentlig frem baade i Bladene og andesteds, at Arbejderne have holdt et Møde i Horsens, hvor det var vedtaget og billiget fra begge Sider, at kun Arbejdere skulde have Lov til at tale, for at Tungen fra anden Side skulde komme og blande sig ind i Diskussionen og øve nogen Indflydelse paa den. Der var en Forsamling af mange Hundrede Mennesker, alle Arbejdere i Horsens, og der var kun 20 Mand eller saa omtrent af disse Arbejdere, der stemte for denne Adresse, som det ærede Medlem nu kommer og taler om. Understrifterne paa den skulle nok blive lidt nærmere undersøgte, det har jeg og andre ærede Medlemmer allerede gjort Skridt til, saa det ærede Medlem skal slet ikke beraabe sig paa Horsens Arbejdere; han kan komme og besøge os, saa skal han nok faae at vide, at de ikke ere fornuede med den Maade, hvorpaa han repræsenterer dem. Dernæst vil jeg sige, at jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorledes de Herrer freidigt og frit kunne staa op og sige, at det, de ville i denne Sag, er at gavne Arbejderne og ikke Andet. De maa indrømme, at vi ere gaaede ind paa denne Lovs § 1 og endog ere villige til at forhøje Beløbet, hvis man ønsker det, og at vi dernæst have sagt, at vi ere villige til at give 1 Million og mere, om man ønsker det, villige til at give disse Penge under Kontrol saaledes, at Kommunerne skulle give lige saa meget, og at Beløbet uddeles saaledes, at der faaes en Sikkerhed for, at de blive uddelte paa en saa reiskerdig Maade, som Mennesker kunne gjøre det; men det skulde ske strax. Det blev ogsaa her hævdet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein), at naar vi talte om Arbejderne under disse Forhold, gjaldt det ikke alene om at hjælpe dem fremad, men de af dem, der sad i Sjælder